

ONZE OORLOGSSCHATTING

En stond plotseling een heir van vele duizenden voor onze grenzen en in schier eindeloze stroom kwam het ons land binnen. Het vroeg niet om toegang maar het drong verder en verder. En toen... ja, toen waren wij verplicht den binnendringenden een oorlogsschatting te betalen. Wij deden het.

Maar nooit werd er een krijgsschatting met zooveel liefde, met zooveel opofferingsgezindheid betaald als deze.

Het was te begrijpen.

Want het leger, waarop wij doelen, bestond niet uit soldaten met de wapens in de hand, de bres waardoor het heendrong was niet door machtige houwitsers geschoten, 't Waren arme stakers, beroofd van hun ruste, die in allerijl gevlucht waren, het allernoodigste vaak ontberend, en die dagen en dagen geloopt hadden, totdat zij in het vriendenland kwamen en daar geholpen werden. Eindelijk konden zij rusten.

Wij gaan hier geen relaas geven van al de ellende, die geleden, het reusachtig vele dat gedaan werd, noch plaats inruimen voor enkele, zij het dan zeer gerechtvaardigde opmerkingen gericht tegen de al te groote opdringerigheid, een enkel maal door het publiek getoond. Want dat alles hebben wij allang verwerkt en wij staan weer voor nieuwe vragen.

De heffing der oorlogsschatting is nog niet afgeloopen, het volle bedrag nog niet betaald.

Want de dag is nog niet bepaald, waarop die duizenden vluchtelingen naar hun huizen terugkeeren kunnen. Laat de menschen nog even rusten. En dan zal de uittocht, nu naar het Zuiden, onze bemoeiingen en onze organisatie-talenten vragen. Gelukkig blijkt uit alles, dat ook hierin de Hooge Regeering met wakend oog de zaken overziet en verstandig zal weten in te grijpen.

De oorlogsschatting is nog niet geheel betaald. Want in ons eigen land zijn er nog zoo velen, die den druk van de crisis voelen, wier toestand allesbehalve goed te noemen is.

Het Steuncomité 1914 mag niet vergeten worden, want al werd er veel gegeven, nog meer werd er gevraagd. En waar afgaat en niet voldoende bijkomt, daar is de bodem spoedig te zien.

Als de oorlogsellende onze grenzen overschreden had en wij de schatting moesten betalen door de slachtoffers van eigen vleesch en bloed, dan zou het ons nog zwaarder vallen. Wanneer wij onze huizen verwoest, onze bezittingen verbrand zouden weten, dan was de schade nog ellendiger en veel heftiger.

En als wij den vijand gedwongen onze penningen moesten neertellen, dan zou het ons hard en moeilijker vallen om te betalen dan nu, waar wij vrijwillig geven, waar wij weten, dat onze gift opbouwend en rugsteunend werkt en we kunnen bevroeden dat ons geld later tot zooveel meer succes zal medewerken.

Want dit heeft ons deze oorlog geleerd, dat het innerlijk-krachtigste volk, het sterkst staat in den strijd. En niet alleen voor het werk van den krijg, maar

EEN ADRESLIJST.

In Roosendaal treft men op de schuttingen opschriften aan, die aanduiden waar een familie verblijft houdt.

(foto Ver. Fotob.)

ONZE MILITAIREN.

Zeer verdienstelijk hebben onze soldaten zich overal tegenover de vluchtelingen gedragen. Op onze foto ziet men ze aan de grenswegen een warm kop koffie aanreiken.

(foto Wolf)

IN BERGEN OP ZOOM.

Duizenden en nog eens duizenden zijn te voet en met voertuigen te Bergen op Zoom aangekomen waar er getracht is, ze zooveel mogelijk onder dak te brengen en voedsel te verstrekken.

ook voor het werk van den vrede zal, als de rust teruggekeerd is, alles er op gericht moeten zijn, om de volkskracht te versterken. En voor een krachtige natie, is een niet-uitgeputte bevolking noodig.

De eenling helpt dus door zijn steun in eigen belang tot verhooging van de waarde van het algemeen mede.

Niet om verwoestingen te herstellen betalen wij dus, neen, om nieuw leven te helpen mogelijk maken.

Zooals van zelf spreekt, is ook in die dagen van algemeene malaise door verschillende personen veel geld verdiend. Leveranties aan het leger, de uitvoer, zoover die mogelijk was, de kansen op de nationale en internationale markt hebben gemaakt dat het fortuin dien enkelen goedgunstig was.

Wij vinden dit gelukkig.

Want hoe meer er verdiend is, des te beter kan er weer gegeven worden.

En zeker kan van die gelukkigen verwacht worden, dat hun hand mild zal weten te schenken. Er is zooveel noodig.

Dit refrein moet helaas tot in den treure worden herhaald.

Veel geven wanneer het mogelijk is.

Weinig geven, wanneer het niet anders kan.

Dat is het devies van deze dagen.

En boven alles eraan meewerken om den toestand zoo normaal mogelijk te doen zijn.

Geld geven, maar ook werk geven. Veel als het kan, weinig als het niet anders gaat.

In deze richting zagen wij een aardig denkbeeld uitgewerkt.

Men zond ons ter recensie een serie keurig uitgevoerde sluitzegels, ten bate van het Koninklijk Nationaal Steuncomité. Voor een paar centen kan men deze op zijn brieven hechten, en er zijn post- en andere zendingen mee sluiten. En zonder dat men het zelf voelt helpt men op drie wijzen mede.

Men geeft werk aan hen die deze zegels vervaardigen, bevordert de verdiensten van hen die ze verkopen en helpt door de veelheid een aardige bijdrage storten in de kas van het Steuncomité.

Boven dit artikel vindt men een éénkleurige verkleining van het veel-kleurige zegel, dat in alle boekwinkels verkrijgbaar zal worden gesteld.

De teekenaar verenigde in een groep den arbeid, de waakzaamheid en de liefdadigheid.

Er ligt o.i. een goed gevoeld symbool in deze voorstelling. Alleen door de vereniging van deze drie begrippen kan Nederland de moeilijkheden van het tegenwoordige overwinnen en voorbereid zijn voor het nog komende.

Tenminste als onze neutraliteit gehandhaafd kan blijven.

En daarvoor is goede hoop, vooral nu, nadat wij de oorlogsschatting betaalden, die ons goed hart ons oplegde en die wij met liefde gaven.

Wij, Nederlanders, van alle rangen en standen.

„Denkt aan uw bijdrage voor de vreedzame oorlogsschatting.”

Deze aanbeveling zouden wij overal willen neerschrijven. Zóó, dat ze in aller hoofden en harten gegrift zij en blijve.